

“Konst är kvalitet” eller som Ezra Pound uttryckte det - “högsta möjliga grad av uttrycksfullhet”: författaren eller konstnären “har uttryckt något intressant på ett sådant sätt, att det inte kan sägas en gång till på ett mer effektivt sätt”. För att åstadkomma en sådan uttrycksfullhet krävs att form och innehåll korresponderar med - och förstärker varandra. Det är alltså av största betydelse hur, och inte bara att, någonting görs. Jag kan ofta uppleva i mycket av den postmodernistiska “unga” samtidskonsten ett lättsinnigt förhållande till själva gestaltningen. Hantverk och form får stryka på foten för idéinnehåll. Det mönstret är bekant, med den skillnaden att nu är det inte som på sjuttioalet de svepande politiska formuleringarna som är ledstjärna utan de filosofiska.

Ina Palm som inleder höstsäsongen på Konstens Hus åberopar i en text om sig själv samtidskonstens mantra “det filosofiska innehållet”. Frågan vad det kan stå för, låter sig ställas när man kliver in i ödsligheten i utställningshallens högdal. Mitt på golvet står en illa ihopfogad konstruktion av ribbor och silkespapper som jag antar skall leda tankarna till ett av de isberg som omnämns i en dikt av konstnärinnans syster Ulrika Lindén i en A4utskrift uppsatt på väggen. På utskriften står: “Snäckan öppnade sin rosenröda mun och släppte ut isbergen på deras vandring norrut.” Det finns något storslaget i den meningen som dessvärre kraschlandar i Palms bristfälliga gestaltning. Min tanke snärjs in i bristen på precision bland ohyvlade ribbor, glipande fogar och taffligt bockade bandbeslag. “Det filosofiska innehållet” får sig en trovärdighetsknäck av själva framförandet. På väggarna hänger några neonfärgslysande kopior av medeltida helgonfigurer som stumma opåverkade vittnen. Mitt där jag står i dessa mina dystra tankar hör jag en röst som lite förvirrat ropa hallå! Är det någon där!? Så småningom lokaliserar jag ljudet till en märklig trattliknande skapelse som ligger på golvet. En megafon, likt ett sekretoriskt organ ur vars inre kringelkrokar en äldre damröst försöker upprätta någon slags kommunikation med världen utanför. Det känns som hon har något att berätta men att hon inte når fram. Detta ständiga tillkortakommande som präglar mycket av vår mänskliga kommunikation. Språkens begränsningar. Detta att inte ens kunna beskriva smaken av leverpastej för någon annan. Konsten skulle kunna underlätta, det är nog Palm också inne på, men då krävs för uttrycksfullheten - precision.

Bertil Sundstedt